

После се спре предъ обора, гдѣто преживяше телна крава, погали я по челото и като ѝ прегледа вимето, що се бѣ отпустнало като ведрица, добави :

Пфю, да не ти е уруки,

Павелъ следеше всѣка стѣпка на баща си и сега разбираше какво нѣщо е да си стопанинъ на домъ и да се радвашъ на създаденото съ труда си.

— Моя баща, моя баща, какво е — и азъ какво съмъ! — въздѣхна Павелъ.

И чакъ сега разбра той колко е изгубилъ като отиде въ голѣмия градъ да гони лекъ животъ.

Въ този мигъ той се почувствува недостоенъ синъ на достоенъ баща, ала нѣмаше сили да се върне въ града за да изплаща грѣхове. Служба-